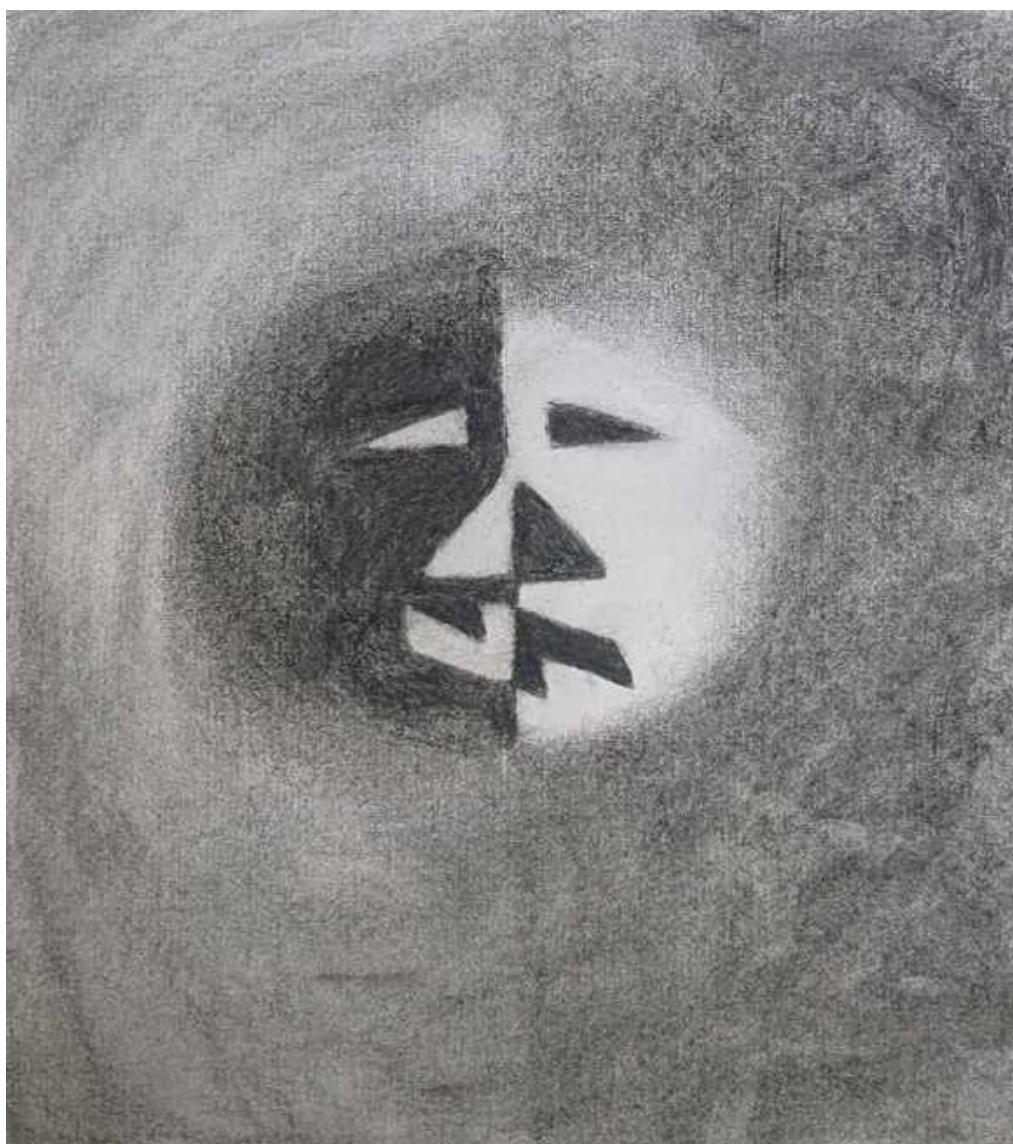

ΕΙΡΗΝΗ ΣΟΦΙΑΝΟΥ

ομίχλη

2020

Αθήνα

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Η Ειρήνη Σοφιανού γεννήθηκε στην Αθήνα. Είναι πτυχιούχος του Πανεπιστημίου Αθηνών, του Τμήματος Πολιτικής Επιστήμης και Δημόσιας Διοίκησης και κάτοχος του μεταπτυχιακού διπλώματος Ευρωπαϊκής Οργάνωσης και Διπλωματίας του Τομέα Διεθνών και Ευρωπαϊκών Σπουδών του ίδιου πανεπιστημίου. Εργάστηκε για πολλά χρόνια στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα σε συγχρηματοδοτούμενα ευρωπαϊκά προγράμματα σχετικά με την εκπαίδευση καθώς και με έργα πληροφορικής στο χώρο της υγείας, της κοινωνικής ασφάλισης και των δημοσίων συμβάσεων. Σήμερα εργάζεται στο υπουργείο Ψηφιακής Διακυβέρνησης και είναι εκπαιδευτρια στο Εθνικό Κέντρο Δημόσιας Διοίκησης και Αυτοδιοίκησης.

Email: eirini_sofianou@yahoo.gr

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2019 – Μάιος 2020) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Εικόνα εξωφύλλου για το έργο “Ομίχλη”: Δημήτρης Σοφιανός

Το θεατρικό έργο “Ομίχλη” της Ειρήνης Σοφιανού διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

Τα Πρόσωπα

Χέρμαν 55 ετών

Άννα 51 ετών

Περίληψη Ομίχλης

Ο Χέρμαν χημικός και η Άννα διευθυντικό στέλεχος σε αμερικάνικη εταιρεία προϊόντων αγροτικής καλλιέργειας, συναντιούνται σε μια αίθουσα αεροδρομίου μετά από ακύρωση όλων των πτήσεων λόγω ομίχλης. Διανυκτερεύουν στο ίδιο ξενοδοχείο και κάνουν έρωτα. Η Άννα αναφέρει στον Χέρμαν ότι η οικογένεια της μητέρας της σκοτώθηκε στους θαλάμους αερίων του Άουσβιτς. Ο Χέρμαν της λέει ότι είναι ο εγγονός του Ρούντολφ Ες. Η Άννα τού επιτίθεται λόγω της καταγωγής του. Ο Χέρμαν της λέει ότι ντρέπεται για τις θηριωδίες του παππού του, αλλά εκείνος δεν έχει καμία σχέση μαζί του. Εκείνη είναι ανένδοτη. Ο Χέρμαν της αναφέρει ότι γνωρίζει πως βασικό συστατικό του προϊόντος της εταιρείας της είναι το κυκλώνιο β, το δηλητήριο που χρησιμοποιούνταν στους θαλάμους αερίων και υπάρχουν πολλές καταγγελίες από αγρότες ότι προκαλεί καρκινώματα και σοβαρές χρόνιες ασθένειες. Η Άννα το παραδέχεται και λυγίζει. Ο Χέρμαν την παρηγορεί. Εκείνη ηρεμεί. Την επόμενη μέρα, ο Χέρμαν της εξομολογείται ότι δεν είναι ο εγγονός του Ρούντολφ Ες, πρόκειται για συνωνυμία. Η Άννα νιώθει μετέωρη. Προτείνει να πιουν ένα φλιτζάνι τσάι πριν φύγουν και στην κούπα του αδειάζει δείγματα από το προϊόν της εταιρείας της. Ενώ εκείνος σφραδάζει από τους πόνους εκείνη φεύγει.

Η αίθουσα αναμονής ενός αεροδρομίου.

Ανακοίνωση από τα μεγάφωνα του αεροδρομίου : “Ενημερώνουμε το επιβατικό μας κοινό ότι θα υπάρξει καθυστέρηση για όλες τις πτήσεις λόγω ομίχλης.”

Ο Χέρμαν είναι όρθιος έχοντας ένα backpack στην πλάτη του και κοιτάζει το ρολόι του. Η Άννα τον πλησιάζει.

Άννα : Συγγνώμη μήπως υπάρχει κάτι νεότερο;

Χέρμαν : Όχι, μόνο η ανακοίνωση ότι θα υπάρξει καθυστέρηση για όλες τις πτήσεις...

Άννα : Λόγω ομίχλης.

Χέρμαν : Ακριβώς.

Η Άννα ψάχνει στην τσάντα της εκνευρισμένη, βρίσκει το κινητό της μπαίνει στο δίκτυο και κοιτάζει την πρόγνωση του καιρού.

Άννα : Δύσκολα.

Χέρμαν : Συγγνώμη;

Άννα : Η πρόγνωση του καιρού δεν είναι καλή.

Χέρμαν : Μην απογοητεύεστε.

Άννα : Αυτό δεν το περίμενα.

Χέρμαν : Ποιο;

Άννα : Την ομίχλη. Αυτή την εποχή.

Χέρμαν : Κόλπα του καιρού.

Η Άννα χαμογελάει.

Άννα : Εσείς για ποια πτήση είστε;

Χέρμαν : Για Σαν Φρανσίσκο.

Άννα : Α.

Χέρμαν : Εσείς;

Άννα : Νέα Υόρκη.

Χέρμαν : Μάλιστα. Προς το παρόν όμως εδώ.

Άννα : Εδώ.

Χέρμαν : Να υποθέσω ότι μένετε μόνιμα και εργάζεστε εκεί;

Άννα : Πού;

Χέρμαν : Στη Νέα Υόρκη.

Άννα : *(γελώντας αμήχανα)* Αχ ναι. Συγγνώμη. Ναι μένω μόνιμα και εργάζομαι. Εσείς;

Χέρμαν : Κι εγώ μένω μόνιμα και εργάζομαι.

Άννα : Πού;

Χέρμαν : *(μσογελώντας)* Στο Σαν Φρανσίσκο.

Άννα : *(γελώντας αμήχανα)* Αχ ναι συγγνώμη. Αυτή η ομίχλη με αποσυντόνισε.

Χέρμαν : Λογικό.

Άννα : Ξέρετε το παθαίνω αυτό. Όταν τα πράγματα δεν μου πάνε όπως τα έχω στο μυαλό μου, με την σειρά και την προτεραιότητα που τούς δίνω, χάνω τον ειρμό μου, σαν να έχει απλωθεί ένα πέπλο μπροστά μου.

Χέρμαν : Ομιχλώδης κατάσταση.

Άννα : *(γελώντας)* Ακριβώς. Το βρήκατε.

Γελάνε.

Άννα : Λέτε να μας αφήσουν χωρίς ενημέρωση και να βγάλουμε όλο το βράδυ στο αεροδρόμιο;

Χέρμαν : Δεν νομίζω. Μάλλον περιμένουν να δουν αν η καθυστέρηση θα διαρριέσει για κάποιες ώρες ή αν όλες οι πτήσεις ακυρωθούν και γίνουν αύριο το πρωί.

Άννα : *(με πανικό)* Αύριο το πρωί;

Χέρμαν : Ενδεχομένως. Μην ανησυχείτε πρόκειται για μεγάλες αεροπορικές εταιρείες δεν πρόκειται να μάς αφήσουν έτσι.

Ο Χέρμαν της δίνει το χέρι του για να συστηθούν.

Χέρμαν: Χέρμαν.

Η Άννα αφηνιάζεται, κοιτά το χέρι του.

Άννα : *(δίνει το χέρι της μηχανικά)* Άννα.

Χέρμαν : Έπρεπε να συστηθούμε κάποια στιγμή δεν νομίζετε;

Άννα : Έχετε δίκιο. Αλλά...

Χέρμαν : Η ομίχλη.

Άννα : Η ομίχλη.

Γελάνε.

Η Άννα ψάχνει στην τσάντα της, βγάζει δύο μπάρες δημητριακών και πέφτουν κάποια φακελάκια με τσάι και κάποια διαφημιστικά φακελάκια από το προϊόν της εταιρίας που εργάζεται. Σκύβει ο Χέρμαν και τα μαζεύει. Τα κρατάει στα χέρια του για λίγο παρατηρώντας τα.

Χέρμαν : Βλέπω ότι είστε πλήρως εξοπλισμένη ακόμα και φακελάκια με τσάι έχετε μαζί σας. Αλλά και ...*(παρατηρώντας τα φακελάκια με το δείγμα του προϊόντος)* αυτά τι είναι... γνωστή εταιρία.

Άννα : Είναι δείγματα του προϊόντος της εταιρίας που εργάζομαι.

Χέρμαν : Προϊόντα για αγροτικές καλλιέργειες. Σωστά;

Άννα : Ναι. Καταλήγω να μην αποχωρίζομαι ποτέ τα δείγματα με το προϊόν. Ξεμένουν στην τσάντα μου από τις παρουσιάσεις που κάνω σε πελάτες. Γυναικείες τσάντες, χρήσιμα, άχρηστα, τα πάντα μπορεί να βρει κανείς.

Χέρμαν : Προσέξτε μόνο μην μπερδευτείτε καμιά φορά με τόσα που κουβαλάτε και τα χρησιμοποιήσετε για ζάχαρη στο τσάι σας και σάς τρέχουν για πλύση στομάχου στα επείγοντα.

Άννα : Λέτε; Πολύ πιθανό με την αφηρημάδα που με πιάνει κάποιες φορές. Καλά που μου το είπατε.

Χέρμαν : Εργάζεστε πολλά χρόνια εκεί;

Άννα : 16.

Χέρμαν : Ευχαριστημένη;

Άννα : Ευχαριστημένη. Τα τελευταία πέντε χρόνια είμαι διευθύντρια σε έναν από τους τομείς παραγωγής. Εσείς;

Χέρμαν : Χημικός.

Ανακοίνωση από τα μεγάφωνα : “Ενημερώνουμε το επιβατικό μας κοινό ότι εντός ολίγων λεπτών θα υπάρξει ενημέρωση σχετικά με τις αναχωρήσεις των πτήσεων”.

Άννα : Ωραία. Μάς ενημερώνουν ότι θα μάς ενημερώσουν.

Ο Χέρμαν τής δίνει τα φακελάκια που έχει στο χέρι του. Η Άννα τα παίρνει και τα βάζει στην τσάντα. Τού δίνει μια μπάρα δημητριακών.

Άννα : Μέχρι να μάς ενημερώσουν όμως, θα μάς πεθάνουν στην πείνα. Θέλετε;

Ο Χέρμαν παίρνει την μπάρα.

Χέρμαν : Ευχαριστώ. Θα την κρατήσω για ώρα μεγάλης ανάγκης. Προσέχετε τη διατροφή σας;

Άννα : Προσπαθώ. Για αυτό και οι μπάρες, για να μην τρώω ό,τι να 'ναι.

Χέρμαν : Είναι μια λύση. Αλλά θέλει και προσοχή σχετικά με τα συστατικά.

Άννα : Δηλαδή;

Χέρμαν : Πολλές εταιρείες δεν χρησιμοποιούν τόσο αγνά και αθώα υλικά στα προϊόντα τους, όπως τα διαφημίζουν, με αποτέλεσμα να κάνουν κακό αντί καλό στην υγεία μας.

Άννα : Ναι ε; Με βάζετε σε σιέψεις. Ποτέ δεν κοιτάζω τα συστατικά. Στις μπάρες, για παράδειγμα, βλέπω ότι έχουν ξηρούς καρπούς και αποξηραμένα φρούτα και τις αγοράζω. Και εσείς... πώς και ξέρετε τόσα για ...Αχ τι λέω..αφού είστε χημικός.

Χέρμαν : Το βρήκατε.

Άννα : Κάνετε ελέγχους;

Χέρμαν : Κατόπιν καταγγελιών.

Ανακοίνωση από τα μεγάφωνα του αεροδρομίου : “Ενημερώνουμε το επιβατικό μας κοινό ότι ακυρώνονται όλες οι αναχωρήσεις πτήσεων μέχρι αύριο το πρωί.”

Άννα : Ωραία. Μέχρι τότε τι κάνουμε; Θα μας πουν; Ή θα στοιχειώσουμε στην αίθουσα αναμονής του αεροδρομίου;

Ανακοίνωση από τα μεγάφωνα του αεροδρομίου : “Παρακαλούμε το επιβατικό μας κοινό να επικοινωνήσει με το γραφείο της αεροπορικής του εταιρίας για την διευθέτηση της δυνατότητας που παρέχεται για διανυκτέρευση σε ξενοδοχείο. Σας ευχαριστούμε για την κατανόησή σας.”

Χέρμαν : Σάς απάντησαν.

Άννα : Ναι. Και τώρα δηλαδή τι θα γίνει;

Χέρμαν : Προφανώς θα διανυκτερεύσουμε σε κάποιο ξενοδοχείο ώστε αύριο όταν ανακοινωθούν οι πτήσεις να συνεχίσουμε το ταξίδι μας.

Άννα : Δεν μου έχει ξανατύχει ξέρετε...εννώ να διανυκτερεύσω. Συνήθως υπάρχει μια καθυστέρηση κάποιων ωρών...τώρα όμως...

Χέρμαν : Συμβαίνουν κι αυτά.

Άννα : Ναι.

Χέρμαν : (δείχνοντας) Το γραφείο της δικής σας αεροπορικής είναι εδώ μπροστά μας ευθεία, το βλέπετε;

Άννα : (κοιτάζει και το εντοπίζει) Α, ναι το βλέπω. Σας ευχαριστώ πολύ.

Χέρμαν : Παρακαλώ.

Της δίνει το χέρι του για να την χαιρετήσει. Η Άννα τον κοιτάζει απορημένη.

Χέρμαν : Χάρηκα που σας γνώρισα.

Άννα : *(του δίνει το χέρι της)* Το γραφείο της δικής σας αεροπορικής;

Χέρμαν : *(δείχνει προς τα πίσω, χωρίς να γυρίσει)* Ακριβώς πίσω μου.

Η Άννα το βλέπει.

Άννα : Ωραία. Κι εγώ χάρηκα.

Αφήνουν τα χέρια τους.

Η Άννα πηγαίνει για το γραφείο της δικής της αεροπορικής εταιρίας και ο Χέρμαν για την δική του ακολουθώντας την αντίθετη κατεύθυνση.

Δωμάτιο ξενοδοχείου με ένα διπλό κρεβάτι, δύο κομοδίνα, ένα σε κάθε πλευρά, ένα τραπεζάκι και δύο πολυθρόνες.

Ο Χέρμαν και η Άννα είναι ξαπλωμένοι στο κρεβάτι.

Άννα : Αυτό δεν θα μπορούσα να το φανταστώ.

Χέρμαν : Ποιο;

Άννα : Να βρεθώ σε ένα δωμάτιο ξενοδοχείου με κάποιον που γνώρισα μόλις πριν... (παίρνει το κινητό της δίπλα από το κομοδίνο κοιτάζει την ώρα) πέντε ώρες περίπου. Παίρνει και ο Χέρμαν το κινητό του από το κομοδίνο πλάι του και κοιτάζει την ώρα.

Χέρμαν : Πεντέμισι ώρες ακριβώς.

Άννα : Ε τότε αλλάζει.

Γελάνε.

Χέρμαν : Νιώθεις άσχημα;

Άννα : Όχι...αλλά περίεργα...δεν συνηθίζω...δεν ξέρω τώρα πώς θα ακουστεί ...θέλω να πω...

Χέρμαν : Μήπως παραήπιαμε; Μπορούμε να το ριξουμε εκεί αν σε κάνει να νιώσεις καλύτερα. Βέβαια δεν είχα καμία πρόθεση να σε μεθύσω. Αυτό πρέπει να μου το αναγνωρίσεις. Την ώρα που έπινα ένα ποτό να χαλαρώσω στο μπαρ του ξενοδοχείου πριν ανέβω στο δωμάτιό μου, σε είδα να μπαίνεις.

Άννα : Σύμπτωση και αυτή. Οι αεροπορικές μας εταιρίες να μας στείλουν στο ίδιο ξενοδοχείο.

Χέρμαν : ...και αφού σε κέρασα ένα ποτό, επέμεινες και εσύ να με κεράσεις άλλο ένα...

Άννα : Δύο ποτά.

Χέρμαν : Ήταν πολλά ;

Άννα : Όχι. Έχω πει πολύ περισσότερο στη ζωή μου. Τα πάρτι που κάναμε στην εστία όταν ήμουν φοιτήτρια έμειναν ιστορικά. Το αλκοόλ έρεε στις φλέβες μας εκείνη την εποχή περισσότερο από το αίμα. Άλλες αντοχές βέβαια τότε. Αφού όταν πήγαινα σπίτι, η μητέρα μου έφτιαχνε κοτόσουπες και έστυβε χυμούς πορτοκάλι γιατί με έβλεπε κίτρινη και αδύναμη. Βέβαια δεν τής έλεγα ότι η αδυναμία ήταν από την κραιπάλη αλλά την άφηνα να νομίζει ότι ήταν από το διάβασμα. Κι εκείνη ανησυχούσε και μού έλεγε να προσέχω τον εαυτό μου και να μην υπερβάλω με την μελέτη.

Χέρμαν : Ζουν οι γονείς σου ;

Άννα : Όχι τους έχασα. Τον μπαμπά μου πριν 10 χρόνια και την μαμά μου πριν 5. Εσένα ;

Χέρμαν : Ζουν και οι δύο. Αλλά δεν τους βλέπω συχνά. Ευτυχώς με το skype παρηγορούνται.

Άννα : Είσαι τυχερός που τους έχεις, έστω και μέσω skype. Η μητέρα μου μού λείπει πολύ. Και κάποιες φορές νιώθω άσχημα γιατί έφυγε λυπημένη.

Χέρμαν : Γιατί το λες αυτό;

Άννα : Η μητέρα μου πέθανε τέλη Μαΐου πριν πέντε χρόνια όπως σου είπα, αμέσως μετά τις ευρωεκλογές. Τη θυμάμαι από το κρεβάτι του νοσοκομείου να βλέπει στις ειδήσεις στην τηλεόραση ότι στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο μπαίνει ο πρώτος εκλεγμένος Γερμανός νεοναζιστής.

Χέρμαν : Ναι θυμάμαι.

Άννα : Πιστεύω ότι αυτό για τη μητέρα μου ήταν η χαρακτηριστική βολή. Δεν θα μπορούσε να αντέξει... να συνεχίσει να παλεύει. Θυμάμαι την παραίτηση στα μάτια της. Την ακούω ακόμα να ψιθυρίζει ...”πώς είναι δυνατόν να ξέχασαν;...”

Χέρμαν : Νομίζω ότι ήταν και γιος ενός μέλους των ταγμάτων εφόδου του ναζιστικού κόμματος. Μάλιστα είχε αμφισβητήσει το Ολοκαύτωμα και είχε αποκαλέσει τον Χίτλερ “μεγάλο ηγέτη”.

Άννα : Σωστά θυμάσαι.

Χέρμαν : Βέβαια καταδικάστηκε για τις δηλώσεις του.

Άννα : Και τι σημαίνει αυτό;

Χέρμαν : Ότι υπήρξε καταδίκη. Δεν πέρασε έτσι.

Άννα : Κι όμως πέρασε με τον πιο νόμιμο τρόπο. Με την ψήφο ενός λαού.

Χέρμαν : Μιας μειοψηφίας, μόλις το 1% των ψήφων.

Άννα : Ίσως να είναι μια αρχή.

Χέρμαν : Για ποιο πράγμα;

Άννα : Να επαναληφθεί η ιστορία, να αιματοκυλιστεί η ανθρωπότητα, να ξεκληριστούν οικογένειες, όπως της μητέρας μου.

Χέρμαν : Η μητέρα σου...

Άννα : Η μητέρα της καθώς και όλη η οικογένειά της πέθαναν στους θαλάμους αερίων στο Άουσβιτς.

Χέρμαν : Λυπάμαι πολύ. Η μητέρα σου πώς σώθηκε;

Άννα : Οι περισσότερες εγκυμονούσες αν δεν ήταν στην ώρα τους οδηγούνταν στους θαλάμους αερίων ή έκαναν άμβλωση. Εκτός από τις περιπτώσεις που ήταν ετοιμόγεννες. Η γιαγιά μου ανήκε σε αυτή την περίπτωση όταν έφτασε στο στρατόπεδο. Ευτυχώς η μαία που την ξεγέννησε, μια Πολωνή αιχμάλωτη δεν ακολουθούσε την πρακτική να πνίγει τα νεογέννητα σε κουβάδες με νερό μπροστά στις μητέρες, όπως έκαναν οι άλλες μαίες, και έτσι μαζί με την μητέρα μου κατάφερε να σώσει κάποια μωρά τα οποία και προώθησε σε οικογένειες. Η οικογένεια που μεγάλωσε την μητέρα μου τής αποκάλυψε όλη την αλήθεια για την καταγωγή της.

Χέρμαν : Είναι απίστευτο πως μέσα στην φριχτή αγριότητα υπήρξε μια πράξη καλοσύνης.

Άννα : Καλοσύνη...

Χέρμαν : Ναι, πιστεύω στις πράξεις καλοσύνης αιόμα και στις πιο άγριες και κτηνώδεις στιγμές της ανθρωπότητας.

Άννα : Δεν φτάνει η καλοσύνη, σε τέτοιας έντασης μαζικές δολοφονίες.

Χέρμαν : Χάρη σε μια πράξη καλοσύνης εκείνης της μαίας όμως, σώθηκαν κάποιες ζωές.

Άννα : Χάρη και στις άλλες μαίες όμως πνίγησαν χιλιάδες μωρά σε εκείνους τους κουβάδες.

Χέρμαν : Ξέρεις Άννα, υπάρχουν στιγμές στη ζωή μας που μπορεί να ντρεπόμαστε. Είτε για κάτι που κάναμε, είτε για κάτι που δεν κάναμε και το αφήσαμε να συμβαίνει, είτε για κάτι που έκαναν οι πρόγονοί μας και οι πράξεις τους μάς στιγματίζουν για μια ζωή. Τι θα έπρεπε να ισχύει κατά τη γνώμη σου; Να υπάρχει καταδίκη εφόρου ζωής;

Άννα : Αν υπήρχε τρόπος.

Χέρμαν : Καμία δεύτερη ευκαιρία;

Άννα : Γιατί αυτοί που καταστράφηκαν, που χάθηκαν, τους δόθηκε δεύτερη ευκαιρία;

Χέρμαν : Και αν κάποιος ανήκει στην τρίτη κατηγορία;

Άννα : Ποια κατηγορία;

Χέρμαν : Οι πρόγονοι κάποιου να συμμετείχαν ενεργά ας πούμε, σε ένα από τα μεγαλύτερα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας και εκείνος όχι μόνο να τους αποκηρύσσει αλλά να έχει θέσει ως στόχο ζωής, την απόδοση δικαιοσύνης σε οποιασδήποτε μορφής διάκριση σε βάρος των ανθρώπων.

Άννα : Τα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας δεν παραγράφονται. Όσες γενιές και να περάσουν. Και ξέρεις τι σιέφτομαι; Πως η ενοχή ίσως περνάει και στους απογόνους... Ένας σπόρος μίσους πάντοτε θα υπάρχει μέσα τους. Κάποια στιγμή, κάποιος από αυτούς, όταν βρεθεί σε γόνιμο έδαφος θα φυτρώσει και η ιστορία θα επαναληφθεί.

Χέρμαν : Και αν σου έλεγα ότι με λένε Χέρμαν Ες και είμαι εγγονός του Ρούντολφ Ες;

Η Άννα γυρίζει και τον κοιτάζει.

Άννα : Και εμένα με λένε Άννα Καρένινα.

Χέρμαν : Όχι εσένα δεν σε λένε Άννα Καρένινα. Ενώ εμένα με λένε Χέρμαν Ες.

Άννα : Ωραία είσαι ο Χέρμαν Ες.

Χέρμαν : Τι θα μου έλεγες;

Άννα : Θα σου έλεγα ότι ... αν είσαι σπόρος ενός από τους μεγαλύτερους εγκληματίες της ανθρωπότητας, μάλλον θα κουβαλάς κάτι καιό...

Χέρμαν : Και εγώ σου απαντώ. Συμφωνώ ότι κατάγομαι από έναν τέτοιο εγκληματία και ντρέπομαι βαθιά για τις επαίσχυντες πράξεις του. Δεν είμαι όμως ο παππούς μου. Εγώ είμαι ένας άλλος άνθρωπος. Ένας άνθρωπος που καταδικάζει τον ναζισμό και τους υποστηρικτές του και παλεύει με όποιο τρόπο μπορεί να αναδείξει το Ολοκαύτωμα ως ένα από τα μεγαλύτερα εγκλήματα της ανθρωπότητας.

Άννα : Μπράβο.

Χέρμαν : Σε έπεισα;

Άννα : Δεν καταλαβαίνω.

Χέρμαν : Σε πείθω ότι αν και η καταγωγή μου είναι αισχρή, εγώ δεν έχω καμία σχέση με τις πράξεις του παππού μου; Στην συνείδησή σου μετράει αυτό;

Άννα : Ας το σταματήσουμε αυτό σε παρακαλώ. Έτσι και αλλιώς δεν έχει νόημα. Δεν είσαι ο εγγονός του Ρούντολφ Ες.

Χέρμαν : Αλήθεια;

Ο Χέρμαν σηκώνεται από το κρεβάτι και παίρνει το πορτοφόλι του από το backpack, το ανοίγει και βγάζει την ταυτότητά του. Την δίνει στην Άννα.

Άννα : (κοιτάζοντας την ταυτότητα σοκαρισμένη, διαβάζει) Χέρμαν Ες.

Χέρμαν : Λοιπόν;

Άννα : Με δουλεύεις...

Χέρμαν : Σού έδειξα την ταυτότητά μου.

Απλώνει το χέρι του για να την πάρει, η Άννα σαν υπνωτισμένη απλώνει αργά το χέρι της και τού τη δίνει.

Χέρμαν : Τώρα έχει νόημα; Τι λες;

Πετάγεται όρθια από το κρεβάτι.

Άννα : Δεν το πιστεύω. Είσαι εγγονός του Ρούντολφ Ες;

Μικρή σιωπή.

Άννα : Και μου το λες τώρα;

Χέρμαν : Πότε θα έπρεπε.

Άννα : Πριν...

Χέρμαν : Το σεξ; Δηλαδή τι να σου έλεγα; Περίμενε, πριν προχωρήσουμε έχω να σου πω ότι είμαι εγγονός του Ρούντολφ Ες; Και γιατί να στο πω; Τι θα γινόταν διαφορετικά; Δεν θα μου άρεσες ή δεν θα σου άρεσα;

Άννα : Όλα θα ήταν διαφορετικά. Όχι όπως τώρα.

Χέρμαν : Δηλαδή μετάνιωσες.

Παύση.

Ο Χέρμαν σηκώνεται από το κρεβάτι και πάει να την πλησιάσει.

Άννα : Μην τολμήσεις.

Ο Χέρμαν σηκώνει τα χέρια σαν να παραδίνεται και κάνει βήματα οπισθοχώρησης.

Χέρμαν : Εντάξει.

Άννα : Μού έδωσες το χέρι σου και μού είπες «Χέρμαν».

Χέρμαν : Και εσύ «Άννα».

Άννα : Δεν μού είπες επώνυμο.

Χέρμαν : Γιατί εσύ μού είπες επώνυμο;

Παύση.

Άννα : Πριν κάποια χρόνια αυτό δεν θα συνέβαινε. Οι άνθρωποι συστήνονταν κανονικά με τα επώνυμά τους. Θα μού έδινες το χέρι σου και θα έλεγες «Χέρμαν Ες» και εγώ θα σε

ρωτούσα «Ες»; «Έχετε καμία σχέση με τον γνωστό Ρούντολφ Ες» Θα μού απαντούσες : «είμαι εγγονός του» και τότε...

Χέρμαν : Τότε;

Άννα : Θα σου έλεγα ότι θα έπρεπε να ντρέπεσαι για την καταγωγή σου και θα έφευγα.

Χέρμαν : Δηλαδή δεν θα μού συστηνόσουν καν.

Άννα : Όχι βέβαια.

Χέρμαν : Δεν σε καταλαβαίνω.

Άννα : Βέβαια, σου είναι δύσκολο να καταλάβεις ότι ο παππούς σου είναι υπεύθυνος για το ξεκλήρισμα της οικογένειάς μου.

Χέρμαν : Και πάλι δεν καταλαβαίνω.

Άννα : Δεν καταλαβαίνεις ότι οι ναζί ξεκλήρισαν την οικογένειά μου;

Χέρμαν : Ο παππούς μου ήταν ο Ρούντολφ Ες και εγώ είμαι ο Χέρμαν Ες. Εκείνος ήταν αυτός που ήταν και ντρέπομαι πολύ για αυτό, αλλά δεν είμαι αυτός, εγώ δεν υπήρχα καν τότε.

Άννα : Δεν με ενδιαφέρει ποιος είσαι εσύ, αλλά ποιος ήταν αυτός. Αλήθεια, πήγες ποτέ να δεις τα κατορθώματα του παππού σου στο Άουσβιτς; Εγώ πηγαίνω από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου. Πηγαίναμε με την μητέρα μου τις ημέρες των γενεθλίων της οικογένειάς της. Κάθε φορά έψαχνε με τα μάτια να εντοπίσει κάτι από τα προσωπικά τους αντικείμενα, λες και θα μπορούσε να τα ξεχωρίσει μέσα στον σωρό. Ρούχα, παπούτσια, γυαλιά, ακόμα και μαλλιά. Μετά στειόμασταν στους θαλάμους αερίων. Σαν αγάλματα. Κάθε φορά μέσα σ' αυτή την νεκρική σιγή η φρίκη ξαναζωντάνευε.

Παύση.

Χέρμαν : Δώδεκα φορές έχω πάει. Συνάντησα και μίλησα με πολλούς συγγενείς των θυμάτων. Επιζήσαντες μοιράστηκαν μαζί μου την κτηνωδία και την αγριότητα των εκτελέσεων. Ρώτησέ με για τα πάντα. Μπορώ να σου μιλήσω με εξονυχιστικές λεπτομέρειες. 6.000 άνθρωποι δολοφονούνταν καθημερινά στους θαλάμους αερίων. Στα κρεματόρια

έβαζαν στον φούρνο δύο άντρες και μία γυναίκα για να καίγονται τα πτώματα πιο γρήγορα. Στο τέλος της μέρας οι φούρνοι καθαρίζονταν σχολαστικά και η στάχτη πεταγόταν στην λίμνη, πίσω από τα κρεματόρια, ώστε να μην υπάρχει κανένα ίχνος. Όλα καθαρά σαν να μην συνέβησαν ποτέ.

Άννα : Το ότι γνωρίζεις τόσα, δεν αλλάζει ...

Χέρμαν : Τι; Την καταγωγή μου; Όχι δεν την αλλάζει. Αλλά δεν υπειφεύγω, δεν αδιαφορώ. Κι αυτό γιατί το Ολοκαύτωμα είναι η μεγαλύτερη γενοκτονία της παγκόσμιας ιστορίας. Και η ανθρωπότητα από αυτά τα εγκλήματα δεν πρόκειται να ξεμπερδέψει. Θα επαναληφθούν. Αυτό μας διδάσκει η ιστορία από τα αρχαία χρόνια μέχρι σήμερα. Στο όνομα μιας θρησκείας, μιας πολιτικής, μιας ιδέας, ενός οράματος, ενός έθνους. Αυτό που έγινε θα ξαναγίνει και πρέπει να το αποτρέψουμε. Ο μόνος τρόπος είναι να μην ξεχάσουμε. Έχουμε ηθικό χρέος να θυμόμαστε. Γι'αυτό βγαίνω μπροστά χρόνια τώρα και υπερασπίζομαι την μνήμη του Ολοκαυτώματος.

Άννα : Ωραία τα λες.

Χέρμαν : Δεν με πιστεύεις;

Άννα : Δεν με ενδιαφέρει να σε πιστέψω.

Χέρμαν : Δεν σε αγγίζει τίποτε από όσα λέω.

Άννα : Όχι.

Παύση.

Χέρμαν : Εντάξει Άννα. Πρέπει να καώ στην πυρά λοιπόν λόγω της καταγωγής μου. Οι απόψεις και οι πράξεις μου δεν μετράνε για σένα. Είμαι ο σπόρος του Ες και αυτό δεν αλλάζει. Τι πρέπει να κάνω κατά τη γνώμη σου;

Άννα : *(σωριάζεται σε μια πολυθρόνα, πιάνει το κεφάλι της και μονολογεί)* Ήταν ανάγκη να πέσω πάνω σου ;

Χέρμαν : Τι πρέπει να κάνω; Απάντησέ μου.

Άννα : Άσε με...δεν ξέρω...μην μου μιλάς...έχω θολώσει...

Χέρμαν : Απάντησε μου.

Άννα : (σαν χαμένη) Σε τι;

Χέρμαν : Τι να κάνω;

Άννα : (μονολογεί ψιθυριστά) Να διαλυθείς ... με την ομίχλη...να χαθείς...

Χέρμαν : Θεε να φύγω;

Παύση.

Άννα : Να σε ρωτήσω κάτι;

Χέρμαν : Ρώτα με.

Άννα : Γιατί μού είπες ποιος είσαι;

Χέρμαν : Γιατί να μην στο πω. Θα ήθελες να στο κρύψω;

Άννα : Ίσως να ήταν καλύτερα.

Χέρμαν : Δεν θα ήταν απρεπές από την πλευρά μου; Για να μην πω κατά κάποιο τρόπο άτιμο; Βέβαια παραδέχομαι ότι εάν συστηνόμασταν κανονικά δεν θα κοιμόσουν μαζί μου. Αλλά δεν έγινε επίτηδες. Στο αεροδρόμιο κανέννας από τους δυό μας δεν ανέφερε επώνυμο. Ήμασταν ο Χέρμαν και η Άννα.

Άννα : Το Ες είναι ένα κοινό γερμανικό επώνυμο θα μπορούσες...

Χέρμαν : Να λέω ότι πρόκειται για συνωνυμία. Μα δεν έχω τίποτα να φοβηθώ, ούτε και να κρύψω. Άλλωστε νομίζω ότι τα λόγια μου και οι πράξεις μου ενάντια στον ναζισμό έχουν μεγαλύτερο δημόσιο αντίκτυπο. Στην αρχή παραδέχομαι ότι ήταν δύσκολα. Όταν έφτανε η στιγμή να συστηθώ ένιωθα ένα σφίξιμο στο στομάχι και ήμουν έτοιμος για την κλισέ ερώτηση, «Ες; Με τον γνωστό Ες τι σχέση έχετε;» και έπειτα την έκφραση στα μάτια τους. Καχυποψία. Μίσος. Κάποιες φορές οίκτο. Αλλά και αδιαφορία. Η αδιαφορία κυρίως από τη νεολαία, με τα χρόνια, με πειράζει περισσότερο. Σημαίνει λήθη, πλήρη άγνοια. Δεν είναι τυχαίο ότι οι νεοναζί παίρνουν τόσες ψήφους. Όχι, δεν την αποφεύγω αυτή την διαδρομή, την ακολουθώ και την υπομένω.

Η Άννα σηκώνεται πηγαίνει στο μινι μπαρ και βάζει σε ένα ποτήρι ούισκι.

Άννα : Αυτό μού χρειάζεται.

Χέρμαν : Υπάρχει και για μένα;

Άννα : *(πίνοντας την πρώτη γουλιά)* Καλύτερα να φύγεις.

Χέρμαν : Όπως θες. Να σου κάνω και εγώ μια ερώτηση;

Η Άννα πίνει μια δεύτερη γουλιά και γνέφει καταφατικά.

Χέρμαν : Για τις καταγγελίες εις βάρος της εταιρείας σου τι γνώμη έχεις;

Παύση.

Η Άννα παγώνει και αποφεύγει να τον κοιτάξει.

Άννα : Ποιες καταγγελίες;

Χέρμαν : Αποκλείεται ένα διευθυντικό στέλεχος όπως εσύ να μην γνωρίζει.

Άννα : Όλα τα νομικά θέματα τα χειρίζεται το νομικό τμήμα. Αλλά εσύ πώς...;

Χέρμαν : Πρόκειται για το είδος των καταγγελιών και είμαι χημικός. Θυμάσαι;

Άννα : Ναι σωστά...χημικός...

Χέρμαν : Λοιπόν;

Άννα : Δεν έχω κάτι να πω. Σε παρακαλώ να φύγεις.

Χέρμαν : Μα δεν μού απάντησες.

Άννα : Σε πολλές εταιρίες γίνονται καταγγελίες. Πρόκειται για συνήθη πρακτική από ανταγωνιστές, είναι στο πλαίσιο του πολέμου των βιομηχανιών.

Χέρμαν : Ωστόσο στην περίπτωση της δικής σου εταιρείας, οι περισσότερες καταγγελίες έχουν γίνει από αγρότες που χρησιμοποιούν στις καλλιέργειές τους το προϊόν σας και όχι από ανταγωνιστές σας.

Άννα : Ενδέχεται να υπάρχουν κάποιες παρενέργειες, στην περίπτωση που η χρήση του δεν γίνεται σύμφωνα με τις οδηγίες.

Χέρμαν : Οι οποίες αναφέρονται στις αντενδείξεις του προϊόντος σας.

Άννα : *(πίνει μια γουλιά ουίσκι)* Ακριβώς.

Χέρμαν : Βέβαια στις αντενδείξεις του προϊόντος σας δεν αναφέρονται βλάβες στο νευρικό σύστημα, καρδίοι και τερατογενέσεις. Το αναφέρω γιατί οι συγκεκριμένες καταγγελίες συνοδεύονται και από ιατρικές γνωματεύσεις.

Άννα : Η ενημέρωση που έχω από τα meeting, είναι ότι πρόκειται για ψευδείς καταγγελίες που τις ενορχηστρώνουν ανταγωνιστές μας. Είναι ψέματα και συκοφαντίες. Άλλωστε πολλές από αυτές δεν έφτασαν καν στα δικαστήρια.

Χέρμαν : Αυτό δεν σημαίνει κάτι. Αν πρόκειται για απλούς χρήστες του προϊόντος σας, δηλαδή αγρότες, ενδεχομένως να μην προχώρησαν στα δικαστήρια, είτε επειδή απειλήθηκαν, είτε επειδή πληρώθηκαν. Όταν υπάρχει απόγνωση και ο φόβος, για να μην πω η βεβαιότητα, ότι δεν θα βρεις το δίκιο σου δεν θέλει και πολύ να καταθέσεις τα όπλα. Δεν νομίζεις;

Άννα : Από τη στιγμή που η εταιρεία μου δεν έχει καταδικαστεί μέχρι σήμερα, δεν έχει νόημα να το συζητάμε.

Χέρμαν : Μάλλον έχεις δίκιο.

Πάυση.

Χέρμαν : Αλήθεια, έχω προσέξει ότι το προϊόν σας δεν εισάγεται σε χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Άννα : Όχι.

Χέρμαν : Πώς έτσι; Πολλές αντίστοιχες αμερικάνικες εταιρίες εξάγουν τα προϊόντα τους στην Ευρώπη.

Άννα : *(πίνει μια γουλιά από το ουίσκι)* Έχουμε κάνει έρευνα αγοράς και δεν μας συμφέρει η Ευρώπη.

Χέρμαν : Α. Δεν έχει να κάνει με το ίδιο το προϊόν. Τα συστατικά του ας πούμε.

Άννα : Τι θες να πεις;

Χέρμαν : Άννα. Να σου θυμίσω;

Άννα : Όχι.

Χέρμαν : Λοιπόν;

Πάυση.

Η Άννα πίνει άλλη μια γουλιά ούισκι.

Χέρμαν : Θα μου πεις;

Η Άννα κουλουριάζεται στην καρέκλα.

Άννα : *(μουρμουρίζει)* Γιατί δεν φεύγεις; Γιατί είσαι ακόμα εδώ; Τι θες;

Χέρμαν : Εντάξει Άννα. Θα σου πω αυτό που ήδη γνωρίζεις. Βασικό συστατικό του προϊόντος σας είναι το χημικό Κυκλώνιο Β ή αλλιώς Zyklon b, του οποίου ενώ η χρήση απαγορεύτηκε στην Ευρώπη μετά τον πόλεμο, ο όμιλος του οποίου μέλος είναι η εταιρία σου, αγόρασε τα δικαιώματα κατασκευής και χρήσης του. Επίσης, κάτι άλλο που ήδη γνωρίζεις, είναι ότι αποτελεί κοινό μυστικό ότι το συγκεκριμένο χημικό μετά από χρόνια χρήση γίνεται τοξικό. Σε μεγάλες ποσότητες, επιφέρει μέχρι και τον θάνατο.

Η Άννα παραμένει κουλουριασμένη στην καρέκλα σιωπηλή.

Χέρμαν : Οπότε το κυκλώνιο β χάρη στην εταιρεία σου και το προϊόν της, αναβιώνει και βρίσκει μια νέα χρήση σήμερα. Από τους θαλάμους αερίων του Άουσβιτς, στο τραπέζι εκατομμυρίων αμερικάνικων σπιτιών, μέσα από την τροφική αλυσίδα, μολύνοντας ταυτόχρονα την γη και τον υδροφόρο ορίζοντα. Αναρωτιέμαι. Άραγε δεν θα μπορούσε κάποιος να ισχυριστεί, ότι και σήμερα συντελείται ένα ακόμα έγκλημα κατά της ανθρωπότητας, το οποίο όχι μόνο δεν βγαίνει κανείς να καταδικάσει, αλλά αντίθετα υπάρχουν άνθρωποι που γνωρίζοντάς το πλουτίζουν από αυτό, κωφεύουν και κουκουλώνουν τις καταγγελίες ανθρώπων που νοσούν και πεθαίνουν, συνεχίζοντας να ζουν μια ήρεμη και φυσιολογική ζωή; Ενδιαφέρουσα θεωρία. Δεν νομίζεις;

Η Άννα με παραίτηση, κρατώντας το ποτήρι της χωρίς να κοιτάζει τον Χέρμαν.

Άννα : Τους υπαλλήλους δεν μάς ενημέρωναν για τις καταγγελίες. Ότι μαθαίναμε ήταν από σκόρπια μισόλογα στα meeting. Για όλους μας ήταν δεδομένες οι πρακτικές που χρησιμοποιούσαν οι ανταγωνίστριες εταιρείες. Οπότε το συγκεκριμένο θέμα το προσπερνούσαμε χωρίς να δίνουμε ιδιαίτερη σημασία. Μέχρι να φτάσω στη θέση της διευθύντριας, το μόνο που με ενδιέφερε ήταν να εκπληρώσω τους στόχους που μου ανέθετε ο προϊστάμενος του τμήματος. Στην αρχή μέχρι να περάσει η δοκιμαστική περίοδος, να περάσω την αξιολόγηση και να με κρατήσουν στην εταιρεία και αργότερα για να ανέβω στην κλίμακα της ιεραρχίας. Δούλευα από το πρωί μέχρι το βράδυ. Και στις αργίες ακόμα. Όλα για μένα ήταν νούμερα, εκθέσεις, γραφήματα και μερίδια πωλήσεων. Βρήκα αυτή την δουλειά μετά από μεγάλο κυνήγι και πολλές αποτυχημένες προσπάθειες. Έφυγα από την Γερμανία για να ζήσω το όνειρό μου, θα έκανα τα πάντα να μην γυρίσω πίσω ηττημένη.

Χέρμαν : Ήταν η ευκαιρία σου.

Άννα : Στην αρχή δεν γνώριζα. Αλήθεια.

Παύση.

Άννα : Λεπτομέρειες για το περιεχόμενο των καταγγελιών έμαθα όταν ανέλαβα τη θέση της διευθύντριας. Έτσι έμαθα και για το κυκλώνιο β. Βλέπεις τέτοιες πληροφορίες ενώ δεν είναι κρυφές δεν κοινοποιούνται κιόλας.

Χέρμαν : Έτσι είναι.

Άννα : Υπό το βάρος των καταγγελιών τα περιθώρια στένευαν για την εταιρεία. Είχε να αντιμετωπίσει ένα μεγάλο μέτωπο αγροτών που πλήθαινε σε αρκετές πολιτείες. Μια μέρα έγινε έκτακτη κλειστή σύσκεψη για τα υψηλόβαθμα στελέχη. Τότε ειπώθηκαν όλα. Για την αγορά δικαιωμάτων κατασκευής και χρήσης του κυκλώνιου β από τον όμιλο του οποίου μέλος είναι και η εταιρία μας. Για τις καταγγελίες από χρήστες του προϊόντος αλλά και από οργανώσεις προστασίας του περιβάλλοντος. Καθώς και για τις πρακτικές που ακολουθούσε το νομικό τμήμα για να αντιμετωπιστεί η κατάσταση.

Χέρμαν : Λοιπόν;

Άννα : Η σύσκεψη κράτησε μέχρι το πρωί. Εκείνη η μέρα δεν σβήστηκε ποτέ από τη μνήμη μου. Ήταν η μέρα της αποκάλυψης.

Χέρμαν : Πώς ένιωσες;

Άννα : Χαμένη. Ούτε που ξέρω πώς έφτασα στο σπίτι. Πήρα τηλέφωνο την μητέρα μου. Ήθελα να την ακούσω. Και μόνο η φωνή της θα με παρηγορούσε. Όπως όταν ήμουν μικρή και έτρεχα στην αγκαλιά της κλαίγοντας, και εκείνη με φιλούσε και μου έλεγε ότι όλα θα πάνε καλά.

Χέρμαν : Της μίλησες;

Άννα : Δεν βρήκα το κουράγιο. Πώς να τής μιλήσω για αυτό που και εγώ η ίδια δεν ήθελα να πιστέψω ότι συμβαίνει. Αν της το ομολογούσα, θα ήταν σαν να ομολογώ τη συνενοχή μου σε ένα έγκλημα. Εκείνη θα με συγχωρούσε, κι ας την απογοήτευα. Στην συνείδησή μου όμως αυτό θα βάραινε και δεν θα υπήρχε άλλος δρόμος από το να πάρω την απόφαση...

Χέρμαν : Να παραιτηθείς.

Πάυση.

Χέρμαν : Δεν ήσουν διατεθειμένη να το κάνεις.

Άννα : Στην ηλικία μου δεν είναι εύκολη μια τέτοια απόφαση.

Χέρμαν : Καθόλου εύκολο. Αλλά...

Άννα : Θα έκανα αυτό που επιτάσσει το ηθικό χρέος.

Πάυση.

Άννα : Μια μέρα είδα έξω από την πόρτα του Διευθύνοντος Συμβούλου έναν από τους δικηγόρους μας μαζί με έναν άντρα γύρω στα 60. Ταλαιπωρημένο, ντυμένο με ένα παλιό κοστούμι τριμμένο. Έμαθα λίγες μέρες αργότερα ότι ήταν ένας από τους αγρότες που έκαναν καταγγελία με την κόρη του και είχαν προσκομίσει ιατρικές γνωματεύσεις ότι έχουν διαγνωστεί με καρτίνο λόγω της χρόνιας χρήσης του προϊόντος. Όταν μετά από λίγες μέρες ρώτησα τον νομικό σύμβουλο σχετικά με την υπόθεση, μου είπε ότι απέσυραν την καταγγελία. Μάλιστα χαμογέλασε αυτάρεσια σαν να περιαυτολογούσε για την πειθώ του. Η

στρατηγική ήταν γνωστή. Για να μην φτάσουν οι καταγγελίες στα δικαστήρια έβαζε η εταιρεία τους νομικούς της να βολιδοσκοπήσουν τις προθέσεις του καταγγέλλοντα και αφού αξιολογούνταν η ανάγκη, ο φόβος και η απόγνωση κοβόταν από το λογιστήριο και το τσεκ με το ανάλογο ποσό. Στην συγκεκριμένη περίπτωση η υπόθεση αποδείχτηκε εύκολη. Αφού έγινε η σχετική αξιολόγηση, τον ξαπόστειλε δίνοντάς του και το ανάλογο τσεκ με μερικά δολάρια.

Χέρμαν : Δυστυχώς. Η δύναμη του ισχυρού βλέπεις. Γι' αυτό η ιστορία είναι γεμάτη από επαναστάσεις μικρές και μεγάλες. Για την ανατροπή της.

Άννα : Μικρή πίστευα ότι ήμουν επαναστάτρια. Συμμετείχα σε συλλαλητήρια εναντίον της βίας, των φυλετικών διακρίσεων, των εθνικιστικών απόψεων, για οτιδήποτε αφορούσε την καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Δεν χωρούσε στο μυαλό μου η πιθανότητα να μείνει ατιμώρητη οποιαδήποτε πράξη μειώνει, αδικεί, φιμώνει τον άνθρωπο.

Πάωση.

Άννα : Διαψεύστηκα οικτρά. Άλλα βαραίνουν τελικά στην ζυγαριά της συνείδησής μας.

Πάωση

Άννα : Και τελικά αποδείχτηκα η χειρότερη από όλους όσους καταδικάζα.

Χέρμαν : Οι άνθρωποι δεν είμαστε άτρωτοι, ούτε αλάνθαστοι.

Άννα : Δεν έχω καμία δικαιολογία.

Χέρμαν : Μην είσαι αυστηρή με τον εαυτό σου.

Άννα : Ίσως να είμαι η χειρότερη. Όταν επιβεβαιώθηκαν οι υποψίες μου, θα έπρεπε να ορθώσω το ανάστημά μου σε αυτό το έγκλημα. Θα έπρεπε όπως παλιά να κατέβω και πάλι στον δρόμο μαζί με τα μέτωπα των αγροτών και τις περιβαλλοντικές οργανώσεις. Να μάθουν όλοι για την νέα χρήση του κυκλώنيου β. Για την αναβίωση του εφιάλτη. Να καταγγείλω την δολοφονία τόσων αθώων, την μόλυνση της γης και του υδροφόρου ορίζοντα από τη χρήση του προϊόντος μας. Να σταθώ δίπλα τους ως μάρτυρας στο δικαστήριο. Αυτό σημαίνει επανάσταση, αυτό σημαίνει στέκω δίπλα στον αδύνατο, στην προστασία της ίδιας της ζωής.

Παύση

Κλαίει.

Άννα : Για πόσα είμαι ένοχη...

Ο Χέρμαν πλησιάζει και την αγκαλιάζει.

Άννα : Εγγληματίες δεν ήταν μόνο οι ναζί, αλλά και αυτοί που γνώριζαν και συνεργάζονταν μαζί τους αδιαφορώντας για τις ζωές που χάνονταν και για τις αγριότητες που συνέβαιναν.

Χέρμαν : Έλα, ηρέμησε.

Άννα : Έκλεισα τα μάτια. Αυτό έκανα. Βοήθησε και η καθημερινότητα με την ρουτίνα της. Ζεις χωρίς να σκέφτεσαι, έτσι αποφεύγεις να μιλάς και με τον εαυτό σου.

Χέρμαν : Είσαι ένας απλός άνθρωπος Άννα. Με αδυναμίες. Όπως όλοι μας. Σταμάτα να βασανίζεις τον εαυτό σου.

Άννα : Πρώτη φορά μιλάω για αυτό. Το φορτίο που κουβαλάω μέσα μου, με τα χρόνια γίνεται ασήκωτο και δεν αντέχω πια να το σηκώνω.

Χέρμαν : Ίσως ήταν γραφτό να συναντηθούμε και να το μοιραστείς μαζί μου.

Άννα : *(χαμογελώντας πικρά)* Με τον εγγονό του Ρούντολφ Ες.

Χέρμαν : Ναι, με τον εγγονό του Ρούντολφ Ες. Είδες πώς τα φέρνει η ζωή; Βρεθήκαμε για να λυτρωθούμε από αυτά που μας βαραίνουν.

Άννα : Λες;

Χέρμαν : Είμαι σίγουρος.

Ο Χέρμαν την τραβάει από το χέρι και πηγαίνουν στο κρεβάτι. Ξαπλώνουν την φιλάει και την παίρνει αγκαλιά.

Χέρμαν : Ας κοιμηθούμε απόψε αγκαλιά να ξεριτίσουμε τα φαντάσματα που μάς κυνηγάνε. Αύριο θα ξυπνήσουμε πιο ήρεμοι.

Η Άννα αφήνεται στην αγκαλιά του.

Η Άννα και ο Χέρμαν κοιμούνται αγκαλιασμένοι.

Το επόμενο πρωί.

Ο Χέρμαν και η Άννα κοιμούνται.

Χτυπάει το τηλέφωνο. Ο Χέρμαν απαντά.

Χέρμαν : Ναι; Α ωραία. Ευχαριστώ.

Άννα : Ανακοινώθηκαν οι αναχωρήσεις;

Χέρμαν : Ναι.

Άννα : Σε πόση ώρα ;

Χέρμαν : Σε δύο ώρες.

Άννα : Να ετοιμαστούμε.

Χέρμαν : Έχουμε καιρό.

Ο Χέρμαν την αγκαλιάζει και την φιλάει.

Χέρμαν : Πώς νιώθεις;

Άννα : Ανάλαφρη.

Χέρμαν : Πάντως πρέπει να κοιμήθηκες πολύ βαριά, γιατί είχα ξεχάσει να βγάλω το ζυπνητήρι από το κινητό μου και δεν κατάλαβες τίποτε.

Άννα : Ήταν λες και ήμουν σε λήθαργο.

Χέρμαν : Έπρεπε να σε έχω προειδοποιήσει.

Άννα : Για ποιο πράγμα;

Χέρμαν : Η αγκαλιά μου. Όποια κοιμάται σ' αυτήν χαλαρώνει τόσο που δεν μπορεί να ζυπνήσει.

Άννα : Λες να ήταν αυτό;

Χέρμαν : Σίγουρα.

Άννα : Είσαι πάντα τόσο σίγουρος με ...

Χέρμαν : ...τις γυναίκες;

Άννα : Ναι.

Χέρμαν : Ανάλογα.

Άννα : Την γυναίκα φαντάζομαι.

Χέρμαν : Και τι θέλει να ακούσει.

Άννα : Μας ψυχολογείς.

Χέρμαν : Προσπαθώ. Δεν φημιζετε και για τον ευανάγνωστο ψυχισμό σας.

Άννα : Και μας λες αυτό που θέλουμε να ακούσουμε.

Χέρμαν : Μάλλον καλύτερα, αυτό που χρειάζεστε να ακούσετε.

Άννα : Και άρα η αγκαλιά σου είναι ...

Χέρμαν : ...αυτό που χρειαζόσουν.

Άννα : Μάλιστα.

Χέρμαν : Θα μου πεις πώς κοιμήθηκες;

Άννα : Δεν σου είπα ότι ήταν λες και βρισκόμουν σε...

Χέρμαν : ...λήθαργο. Και;

Άννα : Κοιμήθηκα καλά.

Χέρμαν : Απλά καλά;

Μικρή σιωπή.

Χέρμαν : Εντάξει, αφού δεν θες να το παραδεχτείς...

Μικρή σιωπή.

Άννα : Η αλήθεια είναι ότι τόσο καλά και ήρεμα είχα να κοιμηθώ πολύ καιρό. Μάλλον έπαιξε ρόλο και η χθεσινή μας κουβέντα. Σε ευχαριστώ.

Χέρμαν : Κι εγώ σε ευχαριστώ. Και για μένα δεν ήταν εύκολο. Όμως μας έκανε καλό έτσι δεν είναι;

Άννα : Ναι. Νιώθω αλλιώςτικη σήμερα. Ήρεμη.

Χέρμαν : Χάρη στην χθεσινή ομίχλη ο ένας βρέθηκε στον δρόμο του άλλου και συναντήθηκαν οι ζωές μας.

Άννα : Η ομίχλη. Που χθες με αποσυντόνισε.

Μικρή σιωπή.

Άννα : Πρέπει να σηκωθούμε.

Χέρμαν : Πεινάω. Εσύ;

Άννα : Όχι πολύ.

Χέρμαν : Πρέπει να μας έχουν και πρωινό. Θα πάρω να ρωτήσω.

Ο Χέρμαν παίρνει τηλέφωνο τη ρεσεψιόν.

Χέρμαν : Καλημέρα. Μπορούμε να πάρουμε πρωινό πριν αναχωρήσουμε για το αεροδρόμιο; Α, ωραία. Στο roof garden. Ευχαριστώ. *(απευθυνόμενος στην Άννα)* Τι σου είπα; Μπορούμε πριν φύγουμε να πάρουμε το πρωινό μας. Και με θέα παρακαλώ.

Η Άννα σηκώνεται και ντύνεται.

Χέρμαν : Αλήθεια τι τρως για πρωινό; Άσε θα σου πω. Λοιπόν. Νιφάδες βρώμης με ξηρούς καρπούς και φρούτα, μαζί με γάλα ή γιαούρτι, άπαχα βέβαια, και κανένα χυμό ή τσάι από αυτά τα περίεργα, τα μαύρα, πράσινα, με φρούτα του δάσους...τέτοια. Σαν αυτά που έχεις στην τσάντα σου.

Άννα : Εδώ έπεσες έξω. Όταν βρίσκομαι σε μπουφέ ξενοδοχείου, δεν ξέρω τι με πιάνει και τρώω ό,τι πιο ανθυγιεινό υπάρχει. Ομελέτα με λουκάνικο και μπέικον, όλα τα είδη κρουασάν, κέικ με σοκολάτα και έναν δυνατό καφέ στιγμιαίο.

Χέρμαν : Αυτό δεν το περίμενα.

Άννα : Είδες;

Ο Χέρμαν φοράει το πουλόβερ πάνω από το πουκάμισό του. Η Άννα τον πλησιάζει.

Άννα : Περίμενε λίγο. Να φτιάξω τον γιακά.

Ο Χέρμαν την κοιτάζει στα μάτια και της κρατάει τρυφερά τα χέρια.

Χέρμαν : Είμαι πολύ τυχερός που σε γνώρισα.

Η Άννα χαμογελάει.

Χέρμαν : Και πρέπει πριν φύγουμε να σου πω κάτι.

Μικρή σιωπή.

Χέρμαν : Δεν είμαι ο εγγονός του Ρούντολφ Ες.

Άννα : Πες μου ότι πρόκειται για ένα από τα αστεία σου.

Χέρμαν : Όχι Άννα. Εκείνον τον λένε Ράινερ. Άλλωστε αν ψάξεις στο ίντερνετ για τον Ράινερ Ες θα δεις ότι πρόκειται για τον πραγματικό εγγονό του Ρούντολφ Ες. Γνωστό πολιτικό ακτιβιστή που έχει αποκηρύξει την οικογένειά του και πρωτοστατεί σε δράσεις ενάντια στον νεοναζισμό. Έχει μιλήσει σε πολλά ιδρύματα και κολέγια.

Παύση.

Χέρμαν : Την στιγμή που μουμίλησες για τους ναζί και τη σχέση που είχε η οικογένειά σου με το Άουσβιτς, μου γεννήθηκε η ιδέα να σου παίξω αυτό το παιχνίδι παριστάνοντας τον Ράινερ Ες. Στην αρχή πίστευα ότι όταν θα έβλεπες την ταυτότητα θα το καταλάβαινες και θα γελούσαμε με τη συνωνυμία. Άλλωστε στο ίντερνετ υπάρχουν πολλές πληροφορίες για αυτόν καθώς και φωτογραφίες του. Μάλιστα κάποια στιγμή πέρασε από το μυαλό μου ότι μπορεί και να το είχες καταλάβει και να συνέχιζες το παιχνίδι. Όταν όμως είδα την

απόγνωσή σου και μετά μοιράστηκες μαζί μου το βάρος που έφερες μέσα σου, παρασύρθηκα και δεν μπόρεσα να το σταματήσω.

Πάυση.

Η Άννα κάθεται στην άκρη του κρεβατιού.

Άννα : *(σαν χαμένη μονολογεί)* Όστε δεν είσαι ο εγγονός του.

Χέρμαν : Είμαι όντως χημικός και εργάζομαι σε μια υπηρεσία για την Προστασία της Δημόσιας Υγείας. Έτσι γνώριζα και για τις καταγγελίες που έχουν γίνει εις βάρος της εταιρείας σου.

Άννα : *(σαν χαμένη)* Ένα παιχνίδι...

Χέρμαν : Που μας βγήκε σε καλό. Μοιράστηκες το βάρος που τόσο καιρό κουβαλούσες μόνη σου. Με το σμίξιμό μας ήρθε η λύτρωση και η κάθαρση. Ελευθερώθηκες.

Η Άννα σαν υπνωτισμένη κοιτάζει το κενό.

Άννα : Τόσες λεπτομέρειες για το Άουσβιτς. Πώς; Γιατί;

Χέρμαν : Το Ες όντως είναι ένα κοινό γερμανικό όνομα. Έχω όμως περίπου την ίδια ηλικία με τον πραγματικό εγγονό του Ρούντολφ Ες. Όταν συστηνόμουν λοιπόν, κάποιои με ρωτούσαν αν είμαι ο εγγονός του και ζητούσαν να μάθουν λεπτομέρειες για τον παππού μου και για τις πρωτοβουλίες μου ενάντια στον νεοναζισμό. Έκατσα λοιπόν και διάβασα συνεντεύξεις του Ράινερ Ες και έμαθα με λεπτομέρειες για τα εγκλήματα που έγιναν από τους ναζί στο Άουσβιτς. Δύο φορές πήγα και τον είδα σε διαλέξεις του.

Άννα : Πόσες φορές έπαιζες αυτό το παιχνίδι;

Χέρμαν : Αρκετές, αλλά ήταν σύντομες. Η μόνη φορά που τράβηξε τόσο, ήταν με σένα. Δεν το περίμενα.

Άννα : Γιατί το κάνεις αυτό;

Χέρμαν : Μάλλον ήταν η δική μου αντίδραση στην ερώτηση για την σχέση μου με τον περιβόητο Ρούντολφ Ες. Και μάλλον η ανάγκη μου να κλέψω λίγη από την δημοσιότητα του πραγματικού εγγονού του. Παραδέχομαι όμως ότι αυτό στην πορεία με έκανε να ευαισθητοποιηθώ σχετικά με το Ολοκαύτωμα και τις αγριότητες του ναζισμού. Πρόκειται για μια μαύρη σελίδα της ιστορίας μας που δεν ανατρέχουμε όσο συχνά θα έπρεπε. Για αυτό και η άνοδος του νεοναζισμού.

Μικρή σιωπή.

Χέρμαν : Ανακουφίστηκα που το έβγαλα από μέσα μου. Έπρεπε να στο πω. Άννα με συγχωρείς;

Παύση.

Χέρμαν : Άννα;

Άννα : Τι είπες;

Χέρμαν : Αν με συγχωρείς.

Άννα : Ένα παιχνίδι...

Χέρμαν : ..αθώο...

Άννα : ...παρίστανες τον εγγονό του Ρούντολφ Ες...

Χέρμαν : ... μάς έσμιζε όμως...

Άννα : και γνωριστήκαμε όταν έπεσε η...

Χέρμαν : ομίχλη...

Άννα : ομίχλη ...

Χέρμαν : Διαλύθηκε όμως...

Άννα : Διαλύθηκε;

Χέρμαν : Ναι. Φεύγουμε ...γυρίζουμε...

Άννα : ...σε ό,τι αφήσαμε...

Χέρμαν : Δεν θα χαθούμε όμως...

Άννα : Δεν θα χαθούμε;

Χέρμαν : Άννα...

Άννα : Ναι;

Χέρμαν : Μού υπόσχεσαι ότι δεν θα χαθούμε;

Πάση.

Ο Χέρμαν πλησιάζει την Άννα την σηκώνει από την άκρη του κρεβατιού που κάθεται και την πιάνει από τους ώμους.

Χέρμαν : Δεν έχω ξαναγιώσει έτσι...θέλω να το ξέρεις.

Η Άννα μένει απαθής και τον κοιτάζει.

Χέρμαν : Πάμε να φάμε πρωινό; Πεινάω πολύ και είμαι περίεργος να σε δω να τρως όλες εκείνες τις ανθυγιεινές λιχουδιές από τον μπουφέ.

Άννα : Δεν έχω ετοιμαστεί. Έχω λίγα πράγματα ακόμα να μαζέψω.

Παύση.

Άννα : Προτείνω μέχρι να ετοιμαστώ να πιούμε από ένα φλιτζάνι τσάι.

Χέρμαν : Τσάι;

Άννα : Ναι. Πριν φάμε πρωινό και πιούμε τον καφέ μας. Ας κάνουμε μια ιεροτελεστία ενόψει της αναχώρησής μας.

Χέρμαν : Ιεροτελεστία. Γιατί όχι. Ωραία ιδέα.

Η Άννα παίρνει από το ψυγείο ένα μπουκαλάκι νερό και το αδειάζει στον βραστήρα. Παίρνει δύο κούπες από το τραπέζι και βάζει από ένα φακελάκι τσαγιού.

Άννα : Θα ξυριστείς;

Χέρμαν : Χρειάζεται;

Άννα : Για την ιεροτελεστία.

Χέρμαν : Επίσημα πράγματα δηλαδή.

Άννα : Με την επισημότητα που της αρμόζει.

Χέρμαν : Μισό λεπτό να βρω τα ξυριστικά μου

Ψάχνει στην βαλίτσα του και βρίσκει το τσαντάκι με τα ξυριστικά.

Άννα : Χέρμαν;

Χέρμαν : Ναι;

Άννα : Ποια είναι η γνώμη σου για μένα;

Ο Χέρμαν αφήνει τα ξυριστικά του και την πλησιάζει.

Χέρμαν : Για σένα;

Άννα : Τι άνθρωπος είμαι;

Χέρμαν : Μα μόλις χθες σε γνώρισα.

Άννα : Από χθες μέχρι σήμερα όμως έγιναν πολλά. Δεν νομίζεις;

Χέρμαν : Σωστά. Αλλά και πάλι...

Άννα : Ας πούμε ποια ήταν η εντύπωσή σου όταν με πρωτογνώρισες χθες στο αεροδρόμιο και ποια σήμερα. Έχει αλλάξει κάτι;

Χέρμαν : Στο αεροδρόμιο ήσουν μια ενδιαφέρουσα και όμορφη γυναίκα, λίγο αποσυντονισμένη και νευρική. Στο μπαρ που ήρθαμε πιο κοντά και χαλάρωσες μου άρεσες πολύ, ήσουν πολύ ελκυστική και μετά...

Άννα : Μετά;

Χέρμαν : Αν δεν μεσολαβούσε η κουβέντα μας, θα ήσουν για μένα μια ωραία τυχαία γνωριμία. Ένας άνδρας και μια γυναίκα που τα πίνουν στο μπαρ ενός ξενοδοχείου και περνάνε τη νύχτα τους μαζί. Το σμίξιμό μας θα ήταν κοινότυπο και φευγαλέο. Όμως δεν είναι έτσι, γιατί κουβαλάει την δική σου λύτρωση από αυτό που σε βασανίζει τόσα χρόνια.

Άννα : Και για σένα τι κουβαλάει αυτό μας το σμίξιμο;

Χέρμαν : Για μένα...ότι μοιράστηκες μαζί μου το φορτίο που κουβαλούσες τόσα χρόνια. Το πόσο ήρεμη ξύπνησες και οι εφιάλτες χάθηκαν.

Παύση

Άννα : Αντλείς ικανοποίηση από την δική μου λύτρωση.

Χέρμαν : Ακριβώς.

Άννα : Εσύ τι έβγαλες από μέσα σου σε αυτό μας το σμίξιμο;

Χέρμαν : Τι θες να πεις;

Άννα : Εγώ έβγαλα ό,τι με πονούσε τόσα χρόνια και δεν τολμούσα να παραδεχτώ στον εαυτό μου και είσαι ο μόνος άνθρωπος με τον οποίο το μοιράστηκα...

Χέρμαν : Ναι και σε ευχαριστώ...

Άννα : ...και το μοιράστηκα, όχι γιατί φοβήθηκα επειδή γνώριζες την εταιρεία μου και τις καταγγελίες εις βάρος της...αλλά γιατί ένιωθα ότι μοιραζόμουν το κρίμα μου με έναν άνθρωπο που κουβαλούσε και εκείνος το δικό του...

Χέρμαν : ...ναι αλλά..

Άννα : Υπήρχε μια συνθήκη. Η ζωή έσμιξε δύο ανθρώπους που κουβαλούσαν ένα ασήκωτο φορτίο. Εσύ ως απόγονος ενός ναζιστή και εγώ από θύμα της γενοκτονίας των ναζί, θύτης στο ίδιο έγκλημα κατά της ανθρωπότητας, με την αναβίωση του ίδιου χημικού συστατικού που χρησιμοποιούνταν στους θαλάμους αερίων του Άουσβιτς. Αυτό έκανε το σμίξιμό μας τόσο ξεχωριστό. Η συνθήκη.

Χέρμαν : Αναφέρεσαι στο παιχνίδι που σου έπαιξα.

Άννα : Και η συνθήκη έγινε παιχνίδι...

Χέρμαν : Το αποτέλεσμα όμως δεν αλλάζει. Δεν έχει σημασία αν ήταν συνθήκη ή παιχνίδι. Το σμίξιμό μας ήταν αληθινό.

Άννα : Ήταν;

Χέρμαν : Μα και βέβαια.

Μικρή σιωπή.

Άννα : Τι αληθινά δικό σου μοιράστηκες μαζί μου;

Χέρμαν : Το ότι είμαι χημικός...

Άννα : Ναι. Το όνομά σου... και ότι πετάς για Σαν Φρανσίσκο...

Μικρή σιωπή.

Άννα : Χθες το βράδυ είπαμε πολλά. Ποια από αυτά που μου είπες για σένα, ήταν αληθινά;

Χέρμαν : Έχεις δίκιο...το παραδέχομαι. Χθες το βράδυ παρίστανα έναν άλλο ...αλλά όλο αυτό δεν ήταν τελείως ψεύτικο.

Άννα : Χέρμαν, είναι διαφορετικό να δανείζεσαι έναν χαρακτήρα κάνοντας έρευνα για αυτόν και αλλιώς όταν όλα αυτά στα οποία εκείνος αναφέρεται να τα έχεις νιώσει. Να είσαι αυτός. Τα τραύματα που κουβαλάμε μέσα μας μάς ορίζουν και πορευόμαστε με αυτά στη ζωή. Δεν τα οικειοποιούμαστε. Ούτε τα δανειζόμαστε.

Χέρμαν : Καταλαβαίνω Άννα. Για αυτό σου ζήτησα να με συγχωρήσεις. Αλλά και πάλι το αποτέλεσμα μένει ίδιο. Δεν σε βοήθησα να βγάλεις από μέσα σου αυτό που σε πόναγε και να ελευθερωθείς από αυτό; Δεν ξύπνησες ξαλαφρωμένη και ήρεμη; Από σήμερα όλα θα είναι διαφορετικά.

Πάυση.

Άννα : Θα αργήσουμε.

Χέρμαν : Πηγαίνω να ζυριστώ.

Ο Χέρμαν πηγαίνει στο μπάνιο.

Το νερό ζεσταίνεται, η Άννα βάζει στις κούπες.

Ο Χέρμαν πηγαίνει στο μπάνιο.

Η Άννα σηκώνεται και παίρνει την τσάντα της.

Κάθεται στην πολυθρόνα δίπλα στο τραπέζακι, την ανοίγει και ψάχνει. Βγάζει τα δύο φακελάκια τσαγιού που έχει μαζί της και τα τοποθετεί μέσα στις κούπες. Έπειτα βγάζει και τα φακελάκια με την άσπρη σκόνη με το δείγμα του προϊόντος της εταιρείας της. Τα κοιτάζει.

Άννα : *(μονολογεί)* Όντως μοιάζουν με ζάχαρη.

Η Άννα ανοίγει ένα – ένα τα φακελάκια από τα δείγματα τα βάζει στην κούπα του Χέρμαν και ανακατεύει.

Άννα : Πόση ζάχαρη να σου βάλω;

Χέρμαν : Όχι πολύ.

Μετά παίρνει ένα φακελάκι ζάχαρης από το τραπέζακι και το βάζει στο φλιτζάνι του και συνεχίζει να ανακατεύει.

Άννα : Ένα φακελάκι είναι αρκετό;

Χέρμαν : Ναι.

Ο Χέρμαν βγαίνει από το μπάνιο.

Χέρμαν : Έτοιμος. Πώς είμαι;

Άννα : Μια χαρά.

Χέρμαν : Απλά μια χαρά; Έβαλα τα δυνατά μου.

Η Άννα σηκώνεται κρατώντας το φλιτζάνι του και τού το δίνει.

Ο Χέρμαν το παίρνει. Η Άννα παίρνει και το δικό της.

Χέρμαν : Επιτρέπονται οι προπόσεις;

Άννα : Γιατί όχι.

Χέρμαν : Στο σμιζιμό μας και είτε οι δρόμοι μας να ξανασυναντηθούν σύντομα.

Πάυση.

Χέρμαν : Άννα;

Άννα : Στην ομίχλη.

Χέρμαν : Που μάς έσμιζε...

Άννα : ...που μάς διέλυσε...

Χέρμαν : ...τους φόβους...

Πάυση.

Χέρμαν : Στην ομίχλη λοιπόν...

Άννα : Μισό λεπτό. Θα φιληθούμε πρώτα και μετά θα το πιούμε μονορούφι.

Χέρμαν : Μονορούφι;

Άννα : Για χάρη της ιεροτελεστίας.

Ο Χέρμαν την πλησιάζει και φιλιούνται. Μετά πίνουν και οι δύο μονορούφι το τσάι τους.

Χέρμαν : Κάηκα.

Η Άννα παίρνει από το χέρι του το φλιτζάνι και μαζί με το δικό της τα ακουμπάει στο τραπέζι. Ανοίγει την βαλίτσα της και βάζει μέσα τα πράγματά της. Παίρνει μετά το νεσεσέρ με τα καλλυντικά της και βάρφεται.

Ο Χέρμαν σερφάρει στο ίντερνετ από το κινητό του. Αρχίζει να ζαλίζεται και τρεκλίζει. Αμέσως μετά έχει αφόρητους πόνους στο στομάχι.

Χέρμαν : (βογκάει) Άννα... Άννα... πονάω.

Η Άννα ατάραχη παίρνει την τσάντα της και την βαλίτσα της.

Πλησιάζει τον Χέρμαν.

Άννα : Μπορεί, Χέρμαν, για σένα να ήταν ένα παιχνίδι. Για μένα όμως ήταν κάτι άλλο. Και σε αυτό το παιχνίδι δεν μοιραστήκαμε τίποτα αληθινά δικό σου. Ό,τι μοιραστήκαμε ήταν μονάχα αληθινά δικό μου. Από το σμίξιμό μας δεν έμεινε τίποτε. Ούτε λύτρωση, ούτε κάθαρση, όλα διαλύθηκαν σαν την ομίχλη.

Πηγαίνει στην πόρτα την ανοίγει και βγαίνει αφήνοντας τον Χέρμαν να σφραδάζει από τους πόνους.

Αυλαία
